

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku Gminy Świlcza
przy uczestnictwie T. C., M. D., T. D., D. P., D. S., T. S., S. S., R. W., Z. W., J. W.,
Z. C., K. Ś., D. W., K. D., R. D., G. D., M. D., K. D., A. J., B. D., A. I., M. I., G. I., S.
I., K. I., N. I., M. F. i A. F. o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników M. D. i T. D.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt V Ca 2/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i obciąża
uczestników poniesionymi przez nich kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 maja 2011 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie dokonał
rozgraniczenia nieruchomości położonych w T. stanowiących działki: [...], [...], [...],
[...], [...], [...] oraz działki: [...], [...] i [...] według linii czerwonej oznaczonej

punktami [...], następnie według linii fioletowej oznaczonej punktami [...] na szkicu rozgraniczenia sporządzonym przez biegłego sądowego M. P. w opinii geodezyjnej uzupełniającej nr 2 z dnia 24.03.11 r. Ponadto Sąd Rejonowy dokonał rozgraniczenia nieruchomości położonych w T. stanowiących działki: [...], [...] oraz działki [...], [...] i [...] według linii czerwonej oznaczonej punktami [...] na szkicu rozgraniczenia sporządzonym przez biegłego sądowego inż. M. P. w uzupełniającej opinii geodezyjnej nr 2 z dnia 24.03.11 r.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 6 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie zmienił częściowo pkt II postanowienia Sądu Rejonowego i dokonał rozgraniczenia nieruchomości położonych w T. to znaczy działek: [...] z [...], [...] z [...], [...] z [...] i [...] z [...] wzdłuż punktów granicznych w wariancie I opisanym w opinii biegłego T. N. z dnia 12 sierpnia 2013 r., oznaczonych linią koloru czerwonego i numerami [...] na mapie z rozgraniczenia w skali 1:1000 stanowiącej załącznik do tej opinii geodezyjnej oraz oddalił apelację w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy wskazał, że zebrany materiał dowodowy okazał się wystarczający, do dokonania rozgraniczenia spornych gruntów według kryterium stanu prawnego nieruchomości. Zdaniem Sądu drugiej instancji okoliczności sprawy, a zwłaszcza opinia geodezyjna T. N. przesądzają o tym, że granicą sporną pomiędzy w/w działkami jest granica prawna określona jako wariant I, która w wyniku błędów popełnianych w trakcie aktualizacji wcześniejszej mapy ewidencji gruntów oddającej stan po uwłaszczeniu nieruchomości rolnych w 1971 r., wadliwie wskazywana była jako przebiegająca północną krawędzią rowu między działkami, a nie jego środkiem.

W skardze kasacyjnej uczestnicy zarzucili naruszenie art. 153 k.c. i 233 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu

dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Uczestnicy oparli wniosek o przyjęcie ich skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankach z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazali, że w sprawie pojawiają się ważne zagadnienia prawne i zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, co dotyczy w szczególności wykładni art. 153 k.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju myśli prawnej i będzie miało znaczenie nie tylko do oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym.

Skarżący nie skonkretyzowali jednak, jakie ich zdaniem zagadnienie wymaga wyjaśnienia.

Uczestnicy powoływali się także na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wskazując na potrzebę dokonania wykładni art. 153 k.c. Nie podjęli jednak nawet próby wykazania, że przepis ten powoduje poważne wątpliwości interpretacyjne, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych ani też, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego.

W ocenie skarżących zaskarżony wyrok Sądu drugiej instancji w sposób oczywisty narusza przepisy prawa, w szczególności art. 153 k.c. przez

ustalenie granicy pomiędzy działkami objętymi postępowaniem według wariantu I opinii biegłego T.N. z dnia 12 sierpnia 2013 r. i przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie nastąpiło prawidłowe ustalenie granicy prawnej. Przesłanka oczywistej zasadności skargi zachodzi w razie wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego o ile nie spowodowało wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793).

Tego rodzaju argumentów, przekonujących z narzucającą się siłą, że skarga rokuje duże szanse na jej uwzględnienie, uczestnicy nie przytoczyli. Ich argumentacja w przeważającej części bazuje na kwestionowaniu prawidłowości poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych i oceny dowodów, a więc na zarzutach niedopuszczalnych w postępowaniu kasacyjnym z uwagi na zakaz przewidziany w art. 398³ § 3 k.p.c. Co do zasady Sąd Najwyższy związany jest stanem faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), w odniesieniu do którego podniesione zarzuty nie przejawiają oczywistej zasadności.

Z tych przyczyn również przesłanka oczywistej zasadności skargi nie została wykazana. Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przesądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

